

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 72.929 van 2 april 1998
in de zaak A. 75.681/VII-15.920.**

In zake : de bestendige deputatie van de provincieraad
van OOST-VLAANDEREN

tegen :

Astère LAVENT,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. MATTHYS,
kantoor houdende te GENT,
Sint-Annaplein 34.

tussenkommende partij :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. BOSSUYT,
kantoor houdende te BRUGGE (ASSEBROEK),
Bossuytlaan 35.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de bestendige
deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen op
12 september 1997 heeft ingediend om "de opheffing,
minstens de opschorting van de looptijd sine die te
vorderen van de dwangsom van 25.000 fr. die haar werd
opgelegd bij arrest nr. 38.802 van 20 februari 1992 van
de VIIe Kamer van de Raad van State";

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst
van 13 oktober 1997;

Gelet op de beschikking van 14 oktober 1997
die de tussenkomst van het Vlaamse Gewest toelaat;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 16 februari 1998
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 maart 1998;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter
M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
L. MARTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij,
van Advocaat D. MATTHYS, die verschijnt voor de ver-
werende partij, en van Advocaat B. ROELANDTS die, loco
Advocaat J. BOSSUYT verschijnt voor de tussenkomende
partij;

Gehoord het andersluidend advies van
Adjunct-auditeur P. SOURBRON, daartoe gemachtigd bij
beslissing van de Auditeur-generaal van 11 december
1997;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Gelet op de beschikking van 14 oktober 1997
die de tussenkomst van de Vlaamse minister van Leef-
milieu toelaat;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak de
volgende zijn :

1.1. De gegevens van de zaak die voorafgingen aan
het arrest nr. 38.802 van 20 februari 1992 houdende het
opleggen van een dwangsom aan de verzoekende partij zijn

in dat arrest, hierna het dwangsomarrest genoemd, als volgt verwoord :

"Overwegende dat verzoeker op 14 mei 1973 een exploitatieaanvraag indiende voor vijf mestvarkensstallen van elk 200 m² voor in totaal 500 dieren te Deinze aan de Nazarethsesteenweg, zijnde een op grond van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming als gevaarlijk, ongezond of hinderlijk ingedeelde inrichting van klasse 2; dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Deinze de aanvraag weigerde op 7 augustus 1973; dat de bestendige deputatie verzoekers hoger beroep afwees, een eerste maal, op 23 november 1973; dat die beslissing werd vernietigd bij arrest nr. 17.762 van 9 augustus 1976; dat de bestendige deputatie het hoger beroep een tweede maal afwees op 3 juni 1977; dat die beslissing werd vernietigd bij arrest nr. 21.192 van 21 mei 1981; dat de bestendige deputatie het hoger beroep een derde maal afwees op 14 december 1984; dat die beslissing werd vernietigd bij arrest nr. 32.698 van 1 juni 1989, dat op 28 juni 1989 aan de eerste verwerende partij werd betekend; dat de provinciegouverneur op 30 november 1989 oordeelde dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Deinze het onderzoek de commodo et incommodo over de exploitatieaanvraag diende over te doen; dat dit openbaar onderzoek werd afgesloten op 13 februari 1990; dat de gouverneur op 6 juli 1990 het dossier van de vergunningsaanvraag overmaakte aan de Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting om over verzoekers beroep uitspraak te doen, erop wijzend dat 'ingevolge de wijziging van de rubriekindeling van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming bij besluit van de Vlaamse Executieve d.d. 21 maart 1990, het hier thans een inrichting van 1ste klasse (betreft, en) uw ambt (aldus bevoegd wordt) om deze vergunningsaanvraag in beroep te beoordelen'; dat verzoeker op 30 november 1990 een aangetekend schrijven richtte aan de Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting waarin hij meldt : 'Tot heden heb ik vergeefs gewacht op Uw reactie ...' en vraagt 'het desbetreffende dossier ter behandeling terug over te maken aan de Heer Gouverneur van Oost-Vlaanderen'; dat verzoeker op 5 juni 1991 volgend aangetekend schrijven richtte aan de gouverneur :

'Indien over vier maanden door Uw diensten geen beslissing werd getroffen in deze wansmakelijke zaak, zal ik Uw stilzwijgen als een afwijzende beslissing interpreteren. (Cfr. de Gecoördineerde wetten op de Raad van State - Artikel 14)';

dat de gouverneur dit schrijven doorstuurde naar de Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting;

Overwegende dat, op het tijdstip dat verzoeker de huidige vordering instelde, nog steeds niet op zijn hoger beroep was beschikt; dat, hangende het geding, de Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting bij beslissing van 19 december 1991 het beroep dat verzoeker op 22 augustus 1973 heeft ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van 7 augustus 1973 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Deinze, ontvankelijk doch ongegrond heeft verklaard en de vergunning heeft geweigerd; dat die beslissing op 9 januari 1992 aan verzoeker werd betekend".

1.2. Artikel 1 van het beschikkend gedeelte van het dwangsomarrest luidt als volgt :

"Aan de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen wordt een dwangsom opgelegd van 25.000 fr. per dag vanaf de betekening van dit arrest tot op de dag dat, ofwel de termijn verstreken is om beroep tot nietigverklaring in te stellen tegen de beslissing van de bestendige deputatie waarbij wordt beschikt op het hoger beroep dat Astère LAVENT op 22 augustus 1973 heeft ingesteld tegen de beslissing van 7 augustus 1973 van het college van burgemeester en schepenen van de stad DEINZE houdende weigering van zijn exploitatieaanvraag, ofwel de betekening van het arrest dat het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van de bestendige deputatie verwerpt, heeft plaatsgehad".

1.3. Bij besluit van 23 maart 1992 wordt het voornoemde ministerieel besluit van 19 december 1991 ingetrokken.

1.4. Op 28 april 1992 beslist de verzoekende partij wat volgt :

"Het beroep ingesteld door de Heer A. LAVENT tegen de beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen van Deinze dd. 7 augustus 1973, waarbij hem de vergunning wordt geweigerd om 5 mestvarkensstallen voor een totaal van 500 varkens te exploiteren aan de Nazarethsesteenweg, Sectie B., deel van nr. 8k, wordt niet ingewilligd. Bovenvermeld besluit van het College van Burgemeester en Schepenen van Deinze wordt bevestigd".

1.5. Met een verzoekschrift van 4 juni 1992, ingediend op 5 juni 1992, vraagt de verzoekende partij, in hoofddorde, de opheffing ab initio van de dwangsom haar opgelegd bij het dwangsomarrest, en in bijkomende orde, de looptijd van voormelde dwangsom te doen opschorten met ingang van 28 april 1992 of elke andere datum naar wijsheid van de Raad van State te bepalen.

Bij arrest nr. 40.040 van 15 juli 1992 wordt deze vordering verworpen. In het arrest wordt onder meer overwogen wat volgt :

"Overwegende dat er evenmin reden is om in te gaan op het verzoek tot opschorting van de looptijd van de dwangsom vanaf de datum waarop de verzoekende partij opnieuw over het beroep van Astère LAVENT op 28 april 1992 heeft beschikt of vanaf een andere door de Raad te bepalen datum; dat in het dictum van het arrest nr. 38.802 van 20 februari 1992 de looptijd van de dwangsom is begrensd, ofwel tot de termijn verstreken is om beroep tot nietigverklaring in te stellen tegen de beslissing van de bestendige deputatie waarbij wordt beschikt over het hoger beroep tegen de beslissing van 7 augustus 1973 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Deinze houdende weigering van zijn exploitatieaanvraag, ofwel tot de betekening van het arrest dat het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van de bestendige deputatie verwerpt, heeft plaatsgehad;

Overwegende dat het dictum van het arrest nr. 38.802 van 20 februari 1992, in overeenstemming met de geest van de wet en gelet op de antecedenten kennelijk is ingegeven door de zorg van de Raad van State te voorkomen dat de betrokken overheid zich aan de verschuldigde dwangsom zou onttrekken door het nemen van een beslissing die niet meer dan naar schijn het rechtmatig vervolg op het arrest nr. 38.802 zou zijn; dat derhalve het gegeven dat de verzoekende partij een nieuwe weigeringsbeslissing heeft getroffen -beslissing waartegen Astère LAVENT op 23 juni 1992 een verzoekschrift tot vernietiging respectievelijk tot schorsing van de tenuitvoerlegging heeft ingediend, onder aanvoering onder meer dat het gezag van gewijsde van evengenoemd arrest is miskend- geen reden vormt om de looptijd van de opgelegde dwangsom op te schorten".

1.6. Bij arresten nrs. 40.090 van 13 augustus 1992 en 42.085 van 25 februari 1993 wordt het besluit van 28 april 1992 van de verzoekende partij respectievelijk geschorst en vernietigd.

1.7. Op 3 maart 1994 beslist de verzoekende partij wat volgt :

"Het beroep ingesteld door de Heer A. LAVENT tegen de beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen van Deinze dd. 7 augustus 1973, waarbij hem de vergunning wordt geweigerd om 5 mestvarkensstallen voor het totaal van 500 varkens te exploiteren aan de Nazarethsesteenweg, Sectie B, deel van nr. 8K, wordt niet ingewilligd. Bovenvermeld besluit van het College van Burgemeester en Schepenen van Deinze wordt bevestigd".

1.8. Voormeld besluit van 3 maart 1994 wordt geschorst bij 's Raads arrest nr. 49.647 van 13 oktober 1994; het wordt vernietigd bij arrest nr. 53.993 van 22 juni 1995.

1.9. Op 30 april 1997 besluit de verzoekende partij wat volgt :

"Het beroep ingesteld door de heer A. LAVENT tegen de beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen van Deinze dd. 07-08-1973, waarbij hem de vergunning wordt geweigerd om 5 mestvarkensstallen voor het totaal van 500 varkens te exploiteren aan de Nazarethse Steenweg, Sectie B, deel van nr. 8K, wordt niet ingewilligd. Bovenvermeld besluit van het College van Burgemeester en Schepenen van Deinze wordt bevestigd".

1.10. Dit besluit van 30 april 1997 wordt door Astère LAVENT aangevochten met een vordering tot schorsing en een annulatieberoep. De vordering tot schorsing wordt verworpen door 's Raads arrest nr. 70.810 van 15 januari 1998, bij gebrek aan ernstige middelen;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift doet gelden :

"Verzoekster wenst bovendien de Belgische Staat (Minister van Binnenlandse Zaken) en het Vlaamse Gewest in tussenkomst op te roepen, nu zij hun aanwezigheid vereist acht voor de zaak, daar zij vraagt, allerminstens, te laten vaststellen dat het Vlaams Gewest gehouden is de dwangsom te betalen";

dat zij in fine van het verzoekschrift onder meer vraagt "allerminstens: vast te stellen dat het Vlaams Gewest gehouden is de dwangsom, vastgesteld bij arrest nr. 38.802 van 20 februari 1992, te betalen";

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota vraagt om geen gunstig gevolg te geven aan de vraag tot oproeping in tussenkomst, daar de door de verzoekende partij daartoe naar voor gebrachte motiveringen helemaal geen verband houden met de eigenlijke vraag tot opheffing of opschorting van de dwangsom, maar enkel met de vraag wie tot betaling is gehouden en deze juridische vraag niet behoort tot de inhoudelijke mogelijkheden van de procedure, beheerst door artikel 36, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, noch een fundamentele bevoegdheidsdiscussie raakt; dat zij betoogt dat de door de verzoekende partij gestelde vraag door wie de verplichting tot betaling van de dwangsom moet worden uitgevoerd buiten de bevoegdheidssfeer van de Raad van State valt, nu luidens artikel 1395 van het gerechtelijk wetboek alleen de beslagrechter bevoegd is om daarvan kennis te nemen;

2.3. Overwegende dat het Vlaamse Gewest met een verzoekschrift van 13 oktober 1997 heeft gevraagd om in het geding te mogen tussenkomen; dat zij in dat verzoekschrift vraagt haar tussenkomst ontvankelijk te verklaren, "na voorafgaandelijk te hebben geoordeeld over de ontvankelijkheid van de vraag van de Bestendige Deputatie tot oproeping in tussenkomst van ondermeer het

Vlaamse Gewest"; dat zij ook vraagt "de vordering door de Bestendige Deputatie gesteld in 'allerminste orde' opzichtens het Vlaamse Gewest, als onontvankelijk, minstens als niet toelaatbaar, zekerlijk als ongegrond af te wijzen. Te zeggen voor recht dat het Vlaamse Gewest niet gehouden is tot betaling van de dwangsom, waartoe de Bestendige Deputatie werd veroordeeld bij arrest nr. 38.802 dd. 20.02.1992, en dat laatstgenoemde Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Oost-Vlaanderen dan ook uitsluitend gehouden is de in haren hoofde eventueel verbeurde dwangsommen te betalen";

2.3.1. Overwegende dat artikel 15, eerste lid, van het koninklijk besluit van 2 april 1991 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State inzake de dwangsom bepaalt :

"Diegenen die belang hebben bij de zaak kunnen er in tussenkomen. De partijen kunnen in tussenkomst roepen degenen van wie zij de aanwezigheid vereist achten voor de zaak";

dat aangezien de verzoekende partij in haar verzoekschrift vraagt om "vast te stellen dat het Vlaamse Gewest gehouden is de dwangsom vastgesteld bij arrest nr. 38.802 van 20 februari 1992 te betalen" en daartoe zelf vraagt dat het Vlaamse Gewest in tussenkomst zou worden opgeroepen, het Vlaamse Gewest in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij voorhoudt, belang heeft om in het geding tussen te komen; dat dienvolgens de beschikking nr. 494-n van 14 oktober 1997 waarbij aan de Vlaamse minister van Leefmilieu de toelating werd verleend om in de debatten tussen te komen van kracht blijft;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij wel kan worden gevolgd in haar betoog dat de vordering, in zoverre de verzoekende partij vraagt "vast te stellen dat het Vlaams Gewest gehouden is de dwangsom, vastgesteld bij arrest nr. 38.802 van 20 februari 1992

te betalen", niet kan worden ingepast binnen de bevoegdheid die de Raad van State put uit artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat in die mate de vordering onontvankelijk is;

3.1. Overwegende dat de verwerende partij betoogt dat de vordering tot opheffing of opschorting van de dwangsom onontvankelijk is, daar de verzoekende partij sedert 1992 volhoudt dat niet zij maar het Vlaamse Gewest de dwangsom moet betalen; dat zij betoogt dat de houding van de verzoekende partij bij haar onderhavige vordering getuigt van een absolute inconsequentie;

3.2. Overwegende dat het arrest nr. 38.802 van 20 februari 1992 de verzoekende partij heeft veroordeeld tot het betalen van een dwangsom; dat, dienvolgens, ook al is de verzoekende partij van oordeel dat de effectieve betaling dient te gebeuren door het Vlaamse Gewest -rechtspunt dat buiten de beoordelingsbevoegdheid van de Raad van State valt- zij over het vereiste belang beschikt om een vordering in te stellen die er toe strekt de haar opgelegde dwangsom op te heffen of de looptijd ervan op te schorten; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

4.1. Overwegende wat het verzoek tot opheffing of minstens opschorting van de looptijd van de dwangsom betreft en dit minstens vanaf haar beslissing van 30 april 1997, dat de verzoekende partij onder verwijzing naar passages uit het dwangsomarrest en uit de arresten nrs. 42.085 en 55.993 van respectievelijk 25 februari 1993 en 22 juni 1995 betoogt dat zij meent te kunnen aantonen dat zij onmogelijk aan de hoofdveroordeling, zoals die voortvloeit uit de opeenvolgende arresten van de Raad van State in de zin van artikel 36, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan voldoen, dat uit de feitelijke toedracht blijkt op welke wijze zij in de opeenvolgende procedures meende

naar best vermogen gevolg te geven aan meergenoemde arresten, dat alzo de verwerende partij zo optimaal mogelijk werd betrokken bij de procedures die aanleiding gaven tot de diverse beslissingen in verband met zijn vergunningsaanvraag en werd bijgestaan in het zo optimaal mogelijk samenstellen van zijn aanvraagdossier, dat evenwel die partij tijdens de met hem belegde vergaderingen in de diverse procedures niet te kennen gaf hoe hij de interactie wenste te zien verlopen, dat het feit dat het bestuur met betrokkene overleg moet plegen of hem moet helpen niet impliceert dat hij ermee kan volstaan een passieve houding aan te nemen, dat integendeel er kan worden verwacht dat ook de aanvrager gegevens aanbrengt die hij nuttig acht, dat tijdens de laatste procedure het duidelijk werd dat de verwerende partij vooral een rechtsherstel bij equivalent voorstond, dat het bereiken van een voor de aanvrager gunstige oplossing en het daartoe zoeken naar gepaste exploitatievoorwaarden bezwaarlijk kan betekenen dat de gevraagde vergunning zou moeten worden verleend dit met miskenning van de geldende dwingende reglementering, van de extensief negatieve adviezen van alle instanties en van het college van deskundigen, dat zij bij elke beslissing ten gronde, na toetsing aan de bestaande regelgeving en evaluatie van de unaniem ongunstige adviezen en na rijp beraad, heeft geoordeeld dat zij niet anders kon dan de vergunning te weigeren, dat in haar beslissing van 30 april 1997 "deze onmogelijkheid nog werd versterkt door de inwerkingtreding van het mestdecreet en de uitvoeringsbesluiten ervan, waardoor zij de facto uitgroeide tot een legislatieve heirkracht"; dat zij dienvolgens op grond van de voorliggende verslagen van de vergaderingen, die alle goedgekeurd werden door de aanvrager, en het verloop van het overlegproces vraagt om vast te stellen dat zij in de onmogelijkheid verkeert om te voldoen aan de hoofdveroordeling;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij betoogt wat volgt :

"Verzoekende partij stelt dat zij kan aantonen dat zij onmogelijk aan de hoofdveroordeling, zoals die voortvloeit uit de opeenvolgende arresten van de Raad van State, in de zin van art. 36 § 3 van de gecoördineerde wetten van de Raad van State kan voldoen.

Zij citeert op blz. 19 en 20 de essentie van de bedoelde arresten, en stelt vervolgens :

'In het overzicht van de feiten werd uitvoerig uiteengezet op welke wijze de Bestendige Deputatie in de opeenvolgende procedures meende naar best vermogen gevolg te kunnen geven aan deze arresten'.

De Raad van State zal moeten vaststellen dat deze gedachtengang op zijn minst tegenstrijdig is : enerzijds beweert verzoekster dat zij onmogelijk aan de hoofdveroordeling kan voldoen, en anderzijds houdt zij voor dat zij meent naar best vermogen gevolg te kunnen geven aan deze arresten.

Alleen reeds de bovenstaande vaststelling op zich bewijst dat de redenen die door verzoekster worden ingeroepen ongegrond zijn en geen aanleiding kunnen geven tot inwilliging van de gevorderde maatregel, noch een maatregel van opheffing, noch een maatregel van opschorting van de looptijd van de dwangsom.

Ook met een op 5 juni 1992 ter post aangetekend verzonden verzoekschrift heeft verzoekende partij destijds het treffen van een dergelijke maatregel gevorderd. In het autitoraatsverslag dat naar aanleiding van dit verzoek op 3.07.92 werd opgesteld door Eerste Auditeur JACOBS las men toen :

'Uit verzoeksters uiteenzetting kan worden afgeleid dat zij van oordeel is dat zij zich in een toestand bevindt die het haar onmogelijk maakt nog aan de hoofdveroordeling te voldoen omdat zij opnieuw besliste (weigerde) na wat zij noemt 'een actualisering van het dossier door middel van een nieuw onderzoek' terwijl het al dan niet indienen van enig verhaal niet afhangt van een door haar 'te stellen bestuurlijk of welkdanige handeling en ontsnapt aan haar bevoegdheid'.

Uit geen gegeven blijkt evenwel dat het zou handelen om een tijdelijke onmogelijkheid tenzij uit verzoeksters vraag dient begrepen te worden dat zij er zelf reeds van uitgaat dat de tenuitvoerlegging van haar beslissing zal worden geschorst en/of dat de - overigens reeds bestreden - beslissing zal worden vernietigd.

Maar er is meer. Het nieuwe annulatieberoep en de nieuwe vraag tot schorsing van de tenuitvoerlegging betwisten dat aan de hoofdveroordeling zou zijn voldaan.

Het is immers ten zeerste de vraag of verzoekster gelet op de herhaalde annulatiearresten en in het

bijzonder de consideransen van het arrest nr. 38.802 van 20.02.1992 waarbij dwangsom werd opgelegd redelijkerwijze nog over enige beleidsruimte beschikte om de gevraagde vergunning te weigeren en of het dossier kon geactualiseerd worden zonder het gezag van gewijsde van deze arresten te schenden'.

Verwerende partij kan slechts bevestigen dat dezelfde redenering mutatis mutandis vandaag, meer dan 5 jaar later, nog steeds perfect kan worden gehuldigd. Ook nu is er andermaal een annulatie- en schorsingsverzoek tegen de laatst door de Bestendige Deputatie getroffen weigeringsbeslissing neergelegd.

Verwerende partij citeert verder uit het naar aanleiding van voormeld verzoek gewezen arrest nr. 40.040 van 15.07.1992 :

'Overwegende dat het dictum van het arrest nr. 38.802 van 20.02.1992, in overeenstemming met de geest van de wet en gelet op de antecedenten kennelijk is ingegeven door de zorg van de Raad van State te voorkomen dat de betrokken overheid zich aan de verschuldigde dwangsom zou onttrekken door het nemen van een beslissing die niet meer dan naar schijn het rechtmatig vervolg op het arrest nr. 38.802 zou zijn; dat derhalve het gegeven dat de verzoekende partij een nieuwe weigeringsbeslissing heeft getroffen - beslissing waartegen Astère LAVENT op 23.06.1992 een verzoekschrift tot vernietiging respectievelijk tot schorsing van de tenuitvoerlegging heeft ingediend, onder aanvoering onder meer dat het gezag van even genoemd arrest is miskend - geen reden vormt om de looptijd van de opgelegde dwangsom op te schorten'.

Verwerende partij herhaalt : deze motivering is ten dezen perfect toepasselijk op onderhavig verzoek, dat niet meer is dan een herhaling van wat in 1992 reeds werd gepoogd.

Tot slot nog het volgende : verzoekende partij poogt thans de attitude van verwerende partij in haar voordeel aan te wenden : zij stelt immers dat het haar niet toekomt in een nieuwe beslissing of in daaraan voorafgaande vergaderingen een discussie te voeren omtrent de vraag van verwerende partij om desnoods en subsidiair een rechtsherstel bij wege van equivalent toegekend te krijgen.

Verwerende partij meent hierboven reeds voldoende te hebben uiteengezet op welke wijze zij tot deze subsidiair gestelde vraag is gekomen : er kan van verweerder zeker niet worden beweerd dat hij zou verzaken aan zijn eis tot het verlenen van het rechtsherstel in natura dat zich opdringt. Alleen heeft hij steeds gesteld dat, indien verzoekende partij de stelling blijft verdedigen dat dergelijk rechtsherstel onmogelijk nog kan worden verleend, zij minstens vanuit haar verplichting om zich als een zorgvuldig bestuur te gedragen, het toekennen van een

rechtsherstel bij wege van equivalent dient te overwegen, voor te stellen en zonodig te bespreken.

Deze redenering van verwerende partij, die alleen maar wil ingaan op een betwiste stellingname van verzoekster, volstrekt vrijblijvend, onder alle voorbehoud en met de uitsluitende bedoeling uit een impasse te raken, is in geen enkel opzicht een obstructie of een manoeuvre dat van aard zou zijn om verzoekende partij in de onmogelijkheid te stellen aan de hoofdveroordelingen te voldoen";

4.3. Overwegende dat in haar verzoekschrift tot tussenkomst en in haar memorie de tussenkomende partij niet ingaat op de motivering van het verzoek tot opheffing van de dwangsom of opschorting van de looptijd ervan;

4.4.1. Overwegende dat artikel 36, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt :

"De kamer die de dwangsom heeft opgelegd kan op vordering van de veroordeelde overheid de dwangsom opheffen, de looptijd ervan opschorten gedurende een door haar te bepalen termijn of de dwangsom vermindere in geval van blijvende of tijdelijke of gedeeltelijke onmogelijkheid voor de veroordeelde overheid om aan de hoofdveroordeling te voldoen. Voor zover de dwangsom verbeurd was voordat de onmogelijkheid intrad, kan de kamer haar niet opheffen of verminderen";

dat artikel 1 van het dwangsomarrest luidt als volgt :

"Aan de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen wordt een dwangsom opgelegd van 25.000 fr. per dag vanaf de betekening van dit arrest tot op de dag dat, ofwel de termijn verstreken is om beroep tot nietigverklaring in te stellen tegen de beslissing van de bestendige deputatie waarbij wordt beschikt op het hoger beroep dat Astère LAVENT op 22 augustus 1973 heeft ingesteld tegen de beslissing van 7 augustus 1973 van het college van burgemeester en schepenen van de stad DEINZE houdende weigering van zijn exploitatieaanvraag, ofwel de betekening van het arrest dat het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van de bestendige deputatie verwerpt, heeft plaatsgehad";

4.4.2. Overwegende dat de verzoekende partij haar vordering steunt op het gegeven dat zij op 30 april 1997, ter uitvoering van de diverse arresten van de Raad van State opnieuw heeft beschikt over het beroep van de verwerende partij tegen de weigeringsbeslissing van 7 augustus 1973 van het college van burgemeester en schepenen, dat vooraleer tot die beslissing over te gaan zij vruchteloos getracht heeft met de verwerende partij tot een interactie te komen en dat op basis van de bestaande regelgeving, te weten het decreet van 20 december 1995 tot wijziging van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (meststoffen-decreet), in werking getreden op 1 januari 1996, en het besluit van de Vlaamse regering van 20 december 1995 tot uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (vergunningen-besluit), het voor haar onmogelijk was geworden aan de verwerende partij de gevraagde vergunning te verlenen;

4.4.3. Overwegende dat de verwerende partij op 26 juni 1997 de schorsing en de vernietiging heeft gevorderd van meervernoemd besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 30 april 1997 (zaak nr. A. 74.797/VII-15.620); dat zij als middel onder meer heeft aangevoerd de miskennen van het gezag van gewijsde van 's Raads arresten nrs. 32.698, 38.802, 42.085, 49.647 en 53.993; dat de verwerende partij in haar verzoekschriften weliswaar de decisieve motieven van het weigeringsbesluit gestoeld op het meststoffendecreet en het vergunningenbesluit op zich niet betwist, maar dat zij er van uitgaat dat de bestendige deputatie bij haar herbeoordeling zich diende te leiden door de ten tijde van de eerste vernietigde beslissing bestaande wettelijke en reglementaire bepalingen, en dus niet door het meststoffendecreet en het vergunningenbesluit;

4.4.4. Overwegende dat de Raad van State in zijn schorsingsarrest nr. 70.810 van 15 januari 1998 het standpunt van de huidige verwerende partij niet heeft gevolgd en de vordering tot schorsing van het deputatiebesluit van 30 april 1997 heeft verworpen bij gebrek aan ernstige middelen; dat evenwel het gezag van gewijsde van dat schorsingsarrest niet slaat op de grond van de zaak en dat het de annulatierechter niet bindt; dat dienvolgens nog niet definitief vaststaat of de verzoekende partij in de onmogelijkheid verkeert om aan de hoofdveroordeling te voldoen; dat de rechten van verdediging van de huidige verwerende partij in de annulatieprocedure tegen meergenoemd deputatiebesluit er zich tegen verzetten dat de Raad van State ter gelegenheid van de onderhavige vordering tot opheffing van de dwangsom of tot opschorting van de looptijd ervan ten gronde zou oordelen over de argumenten door de huidige verzoekende partij aangevoerd, daar het onderzoek van die argumenten samenvalt met het onderzoek over de grond van de zaak nr. A. 74.797/VII-15.620 waaromtrent de maatregelen die het onderzoek voorafgaan nog in uitvoering zijn; dat dienvolgens de vordering moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot opheffing, minstens tot opschorting van de looptijd van de dwangsom, aan de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen bij arrest nr. 38.802 van 20 februari 1992 opgelegd, wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee april 1900 achtennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr. M.-R. BRACKE,
de HH. D. VERBIEST,
R. STEVENS,
Mevr. V. WAUTERS,

kamervoorzitter,
staatsraad,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

M.-R. BRACKE.